

Hoa Lục Bình

Khẽ trở mình và từ từ hé mắt, nhìn cái đồng hồ trên tường Tuấn giật mình: mới có 5:30 sáng! Ráng đỏ lại giấc ngủ nhưng không tài nào được với tiếng chim kêu líu lo và tiếng gà gáy ngoài vườn. Gượng mình ngồi dậy uể oải chân Tuấn quơ quơ dưới gầm đi văng tìm đôi dép với cặp mắt chưa tỉnh ngủ hẳn. Buổi sáng dưới miệt quê thật khác hẳn so với thành phố Sài Gòn, Bình Đại của Bến Tre đã dậy từ lâu với cái không khí thoáng mát của vườn tược xanh um, ao cá và tiếng líu lo của chim chóc. Chắc hẳn giờ này thành phố đã vang âm với tiếng nổ của xe gác máy, xe lam nặng nhọc thồ những hàng hóa ra chợ bán sớm và thêm vào đó là cái không khí đầy bụi

bặm và ngọt ngạt của khói xe thả rakhiến Tuấn rùng mình.

Hít vào một hơi thật sâu để tận hưởng cái luồng không khí trong lành của miền quê, Tuấn lững thững bước ra vườn. Xeo xéo bên kia nhà, anh Tám Kẹo đã dậy từ bao giờ đang lom khom coi trấu trong cái bếp nấu kẹo dừa của anh. Tiến tới, Tuấn chào anh Tám một câu và hỏi:

- Bao lâu để nấu xong một vĩ kẹo vậy anh Tám ?

Ngước mắt nhìn lên thấy Tuấn anh Tám nói:

- Chào bác tài, dzề hùi nào dzậy

- Ô cũng khoảng từ 1 đến 1 tiếng rưỡi lận đó bác tài ạ

Nói xong anh buông cái xuống coi trấu xuống, với tay lấy cái ly nho nhỏ và rót cho Tuấn 1 ly cà phê đen nóng, anh mời:

- Uống đi bác tài

Tuấn đáp:

- Cám ơn anh Tám.

Ngồi tán dóc với anh Tám được 1 lát, Tuấn đi xuống dưới nhà sau của anh Tám. Khu vườn sau của anh Tám thật là tuyệt vời và thơ mộng. Xoài, ổi, mận thôi thì đủ loại chen chúc nhau giữa cái ao nho nhỏ vài chú vịt con bơi lội còn đám gà thì đang bới kè những cái lu chứa nước mưa, nhưng Tuấn khoái nhất là cái con sông nho nhỏ lượn cong đổ ra cửa lớn của Bình Đại, một cửa biển mà không biết bao nhiêu dân được nuôi sống nhờ vào nghề biển.

Kéo khúc gỗ tròn gần cái lu nước, ngồi xuống Tuấn châm điều thuốc rít 1 hơi dài, hớp ngụm cà phê nóng.....giây phút

này phải chỉ có hoài Tuấn thầm mong. Xa xa khẽ có tiếng chèo của 1 con xuồng, tiếng nước khua phá tan giây phút mơ màng làm Tuấn phải quay về thực tại Một mũi xuồng đã ló ra khỏi rừng cây bình bát bên mé sông, Tuấn nhìn kỹ một cô gái mặc áo bà ba nâu, quần đen với chiếc nón lá lụp xụp đang chèo chiếc xuồng tam bản nhỏ xíu trên khoang đầy những khóm lục bình xanh ngát. Lấy làm lạ, Tuấn tự nghĩ:

- Lục bình dưới quê chỗ nào chả có, cô vớt làm

gì vậy cả ?

Với tính tò mò Tuấn ráng nhìn kỹ gương mặt cô gái bí ẩn đó một lần nữa, nhưng chỉ thấy được cái miệng tròn tròn với hàm răng trắng ngần bị che bởi cái nón lá cũ mèm, thâm đen chắc hẳn đã qua bao mùa mưa nắng. Trong chốc lát tiếng mái chèo khua nước đã mất hẳn, ngồi thêm một lát nữa Tuấn vươn vai đứng lên và đi về nhà ông Bảy Cua

Cô Chín, con ông Bảy đang lăng xăng dọn bữa cơm sáng trên cái bàn gỗ mun bóng lờng, khói bay ra nghi ngút từ nồi cơm nóng hổi, mùi cá bỗng kèo kho tộ thơm phức khiến Tuấn cảm thấy đói cồn cào sau ly cà phê đen. Nhìn chị Năm xúng xính trong bộ bà ba màu hồng khiến Tuấn phì cười, chị Năm hỏi :

- Sáng sớm giờ mày đi đâu mà giờ về cười tao hả mậy ? Tuấn đáp với giọng nửa giỡn, nửa thiệt :

- Thấy chị mặc áo bà ba thì tức cười chớ trên thành phố thấy chị mặc toàn đồ tây, đồ đầm lạ quacười thôi

Chị Năm cười to và trả lời :

- Hởi mày chớ giao dịch, buôn bán với toàn tụi nước ngoài với lại dưới tay tao cả mấy chục đũa làm thuê hồng nghiêm chỉnh, ăn mặt lồi thôi sao được chợ

Tuấn lúc trước là tài xế xe tải chở hàng hóa xuất khẩu cho chị Năm mỗi ngày, từ lúc chị Năm làm ăn khấm khá đã mua một chiếc xe du lịch và kêu Tuấn bán xe tải chuyển qua làm tài xế riêng và phụ lo giấy tờ cho chị, thấy lương trả khá và chạy xe tải cực quá nên Tuấn cũng ưng thuận. Chạy được 1 thời gian, thấy Tuấn đang hoàng và đáng tin tưởng chị Năm nhận Tuấn làm em nuôi tại chỉ hồng có em trai và cần 1 người con trai tháo vát, lanh lẹ như Tuấn để giúp đỡ trong việc làm ăn.

Hôm nay Tuấn chở chị Năm về Bến Tre là để bàn giá cả và kéo thêm mỗi lái mua hàng hóa với ông Bảy Vừa ăn Tuấn vừa hỏi cô Chín:

- Cô à, lục bình dưới mé sông nhà anh Tám Kẹo có người vớt để làm gì vậy ?

Cô Chín lừa đại miếng com, nhai xong cô đáp:

- Ô chắc em thấy con Hai Vân con của ông Sáu vớt lục bình chớ gì ?

Chậm rãi, cô Chín giải thích cho Tuấn là ở miệt này có con nhỏ đó sáng nào cũng chèo xuồng vớt lục bình về băm cho vịt ăn.

- Khúc sông đó lục bình tốt lắm.

Cô Chín nói thêm:

- Con nhỏ thiệt giỏi, có một mình mà nuôi ông già bị liệt và thằng em trai Sớm hôm thì chăm lo bảy vịt mấy trăm con tối về còn nhận thuê mướn nữa

Xong bữa com sáng Tuấn đã được biết cô gái chèo xuồng hồi sáng tên Vân thứ hai, Tuấn đứng lên nói với lại sau lưng:

- Chị Năm à, em ra vườn rửa xe và coi xăng nhớt chút đó nhe, có đi đâu thì đi xe cup của cô Chín đỡ đi nhe

Lững thững đi ra chỗ xe đậu, Tuấn thấy dăm bảy đứa con nít đang bu quay cái xe dòm dòm, ngó ngó chỉ chỗ lung tung và bàn tán xôn xao ra điều chưa bao giờ thấy xe hơi đời mới Thấy Tuấn tới, cả bọn lùi ra xa và im bật, 1 đứa trong bọn bạo miệng hỏi Tuấn:

- Xe này nghe nói nhỏ hơn xe đồ nhưng chạy nhanh hơn phải không bác tài ?

Bật cười, Tuấn nghĩ thấy tội và thương lũ con nít dưới quê quá, đa số là lem luốc, ít học nhưng hồn nhiên thơ ngây không lém lỉnh, phá phách và tươm tất như con nít trên thành phố Thấy tụi nhỏ cũng dễ thương Tuấn hỏi:

- Mấy đứa có muốn đi xe hơi hong, anh chở cho đi 1 vòng cho biết.

Nghe tới đây cả bọn riu rít cả lên.....đi, đi, đi chợ Sau khi tụi nhỏ ngồi ngay ngắn trong xe, Tuấn đề máy cho xe lùi ra khỏi v+òn và hướng thẳng ra khu chợ huyện.

Tối đó Tuấn thả bộ ra đầu xóm uống cà phê, vừa ngồi xuống chị chủ quán đã hỏi:

- Phải cậu là bác tài từ Sài Gòn xuống nhà ông Bảy hong ?

Gật đầu Tuấn dạ và hỏi mua ly cà phê đen đá với gói thuốc Jet. Thông thả thưởng thức cái giây phút này xa xa trong nhà cô chủ quán từ cái máy cát sét vọng lên giọng hát của Tuấn Vũ với những bài hát buồn nghe não ruột. Bên kia bàn có vài thanh niên trong vùng (biết được là nhờ thấy màu da ngăm đen và những bàn chân đất của họ) đang nói về mùa màng, thời tiết chuyện cày cấy rồi thì đủ thứ trên đời xung quanh bàn cà phê

Quá rảnh rồi và cũng chẳng quen biết ai để nói chuyện, Tuấn dỏng tai nghe lén những mẫu đối thoại của các anh chàng nhà quê này Một giọng nói trong bọn họ oang oang:

- Ê tụi bay, tao nghe nói ông Sáu ba của con Hai Vân bị cảm lạnh mấy bữa rày có đứa nào mần siêng sớm mai đi hái mớ lá ổi non về cho ông xông, nếu hết bệnh ông gả con Hai Vân cho thằng đó đọ

Cả bọn cười hô hố, khả ộ Thằng nhỏ chạy bung cà phê trong quán liếc mắt nhìn bọn họ và nói với giọng chắc nịch:

- Chị tui hong có gả cho ai hết đâu, chỉ nói đọ

Lại một giọng khác trong bọn đáp lời thẳng thót:

- Tèo, mày dzề nói chị mày mà gặt đầu 1 cái tao về bán thửa ruộng của ông bà già tao xin đem qua coi mắt liền đọ

Sau đó thì cả bọn lại bàn tán tiếp.

Sau ly cà phê hôm đó, Tuấn được biết Vân là người con gái rất dễ thương, hiền hậu lo làm lụng và 1 mực yêu thương gia đình chưa dám lập gia đình tại muốn ở vậy để nuôi ba và thằng em nhỏ Dòm thằng nhỏ chạy bàn 1 hồi, Tuấn ngoắc lại và nói tính tiền, thằng nhỏ đưa lại cho Tuấn tiền thối và nói:

- Hồi sáng bác tài chở tụi em đi cái xe hơi đời mới sướng tới mê, xe đồ chạy hong nhanh bằng xe anh. Xoa cái đầu cháy nắng của nó Tuấn cười

Tuấn đi về lại nhà ông Bảy mượn cái xe cup của ông và nói:

- Con đi vòng vòng xã cho biết chút xíu về liền.

Cái xã Bình Đại nhỏ thiệt, đi mới có 1 lát đã hết. Vô tình đi ngang qua cái chợ thấy cái tiệm thuốc tây chợt Tuấn có ý nghĩ mua ít thuốc cảm cho ông già thằng Tèo Ghé ngang quán cà phê trước khi trả xe cho ông Bảy, Tuấn đưa thuốc cho thằng Tèo và căn dặn nó cách dùng thuốc. Nó gật đầu cảm ơn lia lịa

- Cái thằng này hình như cũng có cảm tình với mình.

Tuấn nghĩ thầm.

Sáng hôm sau cũng như thường lệ, Tuấn uống cà phê và hút thuốc ở mé sông sau nhà anh Tám và con xuồng nhỏ của Vân cũng từ từ xuất hiện, nhưng kỳ này thì chèo có vẻ chậm hơn nhiều so với hôm qua và cái nón lá thitận trên mũi xuồng. Xui cho Tuấn là hôm nay khúc sông Tuấn đang ngồi không có tới 1 cánh lục bình, đang năn nhưng chợt mừng thầm khi thấy mũi con xuồng hướng thẳng về phía Tuấn đang ngồi Xuồng cặp mạn, cô gái xắn quần lội lên bờ để lộ bắp chân thon thả Với cái vẻ điệu lúng túng và bối rối cô ta khẽ hỏi Tuấn với 1 giọng quê:

- Anh là bác tài xuồng đây từ Sài Gòn hôm rày phải hong ?

Nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy với cái mũi dọc dừa Tuấn đáp:

- Dạ phải, có chi hong.....cô Lục Bình ?

Cô gái đáp với một giọng nhỏ nhẹ:

- Em cảm ơn thuốc tối qua bác tài đưa cho thằng Tèo nhe, hồi sáng em rờ thấy trán ba em đỡ nóng rồi

- Có chi đâu mà cảm với ơn.

Tuấn đáp và nói thêm với cái giọng phá phách của trai Sài Gòn:

- Cô Lục Bình để dành cái cảm đó cho đám vịt của cô đi, hồi sáng giờ tui ngồi nghe đám vịt đôi gọi cô quá trời độ Cười khúc khích Lục Bình chào Tuấn quay lại xuồng ném cho Tuấn một cái nhìn lần cuối trước khi chèo đi tiếng máy dầm khu nước đã xa mà lòng Tuấn vẫn cứ lâng lâng, man mác.

Bằng đi một thời gian khoảng vài tuần, Tuấn lại có dịp về Bình Đại Kỳ này Tuấn về là để giao tiền cho mồi lái và sẵn giao giá cả mới, chị Năm bận quá nên Tuấn phải đi một mình nhưng phải về ngay sau khi giao tiền bạc xong. Sau khi xong xuôi hết, Tuấn chạy xe ra chợ xã để mua ít chục xoài, khô mực như lời dặn của chị Năm trước khi về thành phố vô tình Tuấn thấy Lục Bình đi mua cám cho vịt. Thấy vậy Tuấn chạy lại hỏi:

- Còn nhớ tui hong Lục Bình? Cái thuốc kia ba cô uống có hết hong vậy hả ?

Quá bất ngờ khi thấy Tuấn, Lục Bình đánh rơi bịch cám:

- Ba em uống có vài viên là hết rồi, em còn để dành mai mốt lỡ có bệnh thì lấy ra xài độ Cám ơn bác tài nhiều lắm nhe Tuấn mời Lục Bình vô quán nước để nói chuyện cho được tiện và lâu nhưng Lục Bình từ chối và nói:

- Em

hong có vô quán đâu, nếu bác tài muốn nói chuyện thì 9:00 tối nay ra mé sông sau nhà anh Tám Kẹo em sẽ chèo xuồng tới

Mở cờ trong bụng, Tuấn chào Lục Bình và phóng xe như bay về nhà ông Bảy chuẩn bị và tính toán cho bữa hẹn tối quan trọng này Mới 8:00 giờ tối mà Tuấn đã mò qua nhà anh Tám, thấy Tuấn anh Tám kéo ghế mời uống trà và hỏi:

- Chà bác tài định đi đâu mà bánh tòn quá vậy ta ?

Tuấn cười quê quê và nói thật cho anh Tám nghe về cuộc hẹn với Lục Bình, nghe xong anh Tám nói:

- Đúng là bác tài dân Sài Gòn, con hai Vân mà cũng hẹn ra được.....anh tám này phục bác tài độ

Hớp 1 ngụm trà xong Tuấn nói nửa giỡn, nửa thiệt:

- Anh nghe xong đừng nói ai hết nghe, tụi con trai xã này mà biết nó đập em như đập lúa độ

Anh Tám cười vang với cái giọng vui tánh của Tuấn và nói:

- Bác tài mà cưới được con hai Vân, anh Tám này sẽ làm 1 vĩ kẹo đặt biệt thưởng cho chú độ
- Liếc nhìn cái đồng hồ trên tay thấy đã gần 9:00 giờ Tuấn từ giã anh Tám và nói thêm:
- Anh đừng có ra sau vườn phá em à nhe, em tưới ướt trấu của anh là anh hết nấu kẹo sáng mai độ

Trời quê tôi tối, Tuấn đang lo dò đường đi thì nghe giọng Lục Bình nói nhỏ nhỏ:

- Bác tài, em ở đây nè

Dưới ánh trăng mờ mờ, nhìn Lục Bình trong bộ bà ba xanh nhạt tự nhiên Tuấn xao xuyến và thầm ước vài điều Tuấn và

Lục Bình nói chuyện rất lâu nhưng chỉ nói về cách sống khác biệt của quê và thành phố, nói về cuộc sống lẫn nhau nhưng không hề đá động gì về đến tình cảm trai gái Ngó đồng hồ đã quá 11:30 khuya Tuấn vội vàng cáo từ Lục Bình để kịp chuyến phà cuối cùng để về lại thành phố Như đã chuẩn bị trước, Tuấn móc trong túi ra cây lược ngà mới mua hồi chiều sau khi được Lục Bình nhận lời hẹn với ba chữ "Hoa Lục Bình" mà Tuấn đã gò lưng ra khắc bằng cây đinh khiến nét chữ nghịch ngoặc.....lúng túng tặng Lục Bình làm kỷ niệm. Năn nỉ gây cả lười Lục Bình mới chịu nhận, Lục Bình chẳng biết lấy gì để tặng lại Tuấn nên đã chạy ra mé sông vớt 1 khóm lục bình và tặng Tuấn 1 đóa hoa lục bình, cánh hoa còn chảy nhựa trắng. Ngồi trong xe trong lúc phà đang qua bắc, đầu óc Tuấn cứ nghĩ ngợi lung tung, quanh quẩn và vớ vẩn.

Khoảng 3 tháng sau Tuấn lại có lệnh lên đường về lại Bình Đại một mình, kỳ này viện có là người mệt mỏi nên Tuấn đã xin phép chị Năm cho ngủ lại 1 đêm sáng mai về sớm. Chị Năm hứa cho, Tuấn mừng khôn xiết.

Vừa tới Bình Đại, Tuấn vội vã giao tiền và chạy ào qua nhà anh Tám Kẹo liền với chủ đích hỏi anh ta địa chỉ nhà của Lục Bình. Cũng như mọi khi, thấy Tuấn anh Tám mời ngồi và rót trà ra mời Tuấn chậm rãi anh nói với cái giọng trầm trầm:

- Số bác tài hong có kẹo rồi, anh nghe nói con hai Vân mới nhận lời hỏi của người ta hồi tuần trước.

Điếng người, Tuấn ngồi đầu óc choáng váng cứ ngây người ra Sau một hồi bình tĩnh Tuấn được anh Tám kể là ba của Lục Bình bị chết 2 tuần trước vì tai biến mạch máu não, nhà nghèo không tiền ma chay nên Lục Bình đã nhận lời dạm hỏi của một anh chàng Việt Kiều Úc mà anh này đã bỏ tiền ra lo cái đám của ba Lục Bình. Cái đám ma lớn nhất xã Bình Đại Ngồi tán dóc với anh Tám một hồi Tuấn viện cớ xin về với lý do đi đường mệt mỏi

Mặc dù đã được phép ngủ đêm nhưng Tuấn cũng đã chào tạm biệt ông Bảy để về lại Sài Gòn. Rời Bến Tre, Tuấn cho xe lên phà để qua Mỹ Tho để về lại Sài Gòn. Xe chạy lên phà với dáng điệu uể oải giống như tâm trạng của người lái xe lúc độ Phà chạy ngang qua cái cồn Đạo Dừa, xa xa vài khóm lục bình thấp thoáng trên mặt sông. Tuấn rướn người qua cửa xe nhìn kỹ cánh hoa màu tím của lục bình một lần nữa, khẽ thở dài, buồn bã Tuấn tự nói với lòng.....hoa lục bình đã trôi !